

en het word
ndr noodigt
om de eere
zine kerke
at hiernede

nsprekingen
gekend, ge-
ot zaligheid,
h van Gods
et deze be-

r vervolgers
icht; maar
r sprake en
er hart dan

lijkheid dier
nigen trad
Mijnheer, ik
leze en die,
i van namen
lan ook, bij
ronden, om
taak te zijn,
ndere adres-

natigers, die
mité en me-
al men moe-
groeit deze
ook dit is
wonderlijk

indien het
l. De deel-
belangen
erdam en in
lubbeld wor-
o, moech-
achterna te
erden was-
Medische
rden. Allen,
van andere

voor onzen
Vaderland,
School en
en heilzame
dringt. Laat
oorrecht zijn
en krachten
ren.
des Heeren,
ten opzichte
rt en op de

ons geweest
Heere, die
n tegen ons
levend ver-
en ons ont-

overloopen
naze ziel ge-

over onze

n hunne tan-
nen rofen,
a vogel uit
ik is gebro-

Heeren, die

Wzn.
meederling

C. J. Boe-
der den heer
heer Kl.
6 te Haarl.
V. Hoekstra,
reus ter op-
f. 6.25 en
d. Ger. Kerk
voor tlaten
amen f. 9.75;
Waarheid te
est 27 Maart
1. Adriani te
127 Maart j.,
31 van D. W.
erK. Fuik, te
uit Molkewe-
de Heere is
oor den heer
urt te Schie-
amen f. 35.74,

tafellaken,
J. R. te M.
Ned. Ger.
Werk. Stand
de Heere is

is onze Ba-

te Hardings-
de Heere
A. v. W. te

ingekomen:
Waarheid te
laart j.l. een
an 27 Maart
350; van de
door Ges.
aakloon f. 2,
2, te samen
van de ver-
te Schiedam
e Maalsluis
een spreek-
L. Woudstra
f. 24.34; van
st. f. 3.50; de
G. te 's-H.
de J. te V.

ngmeester.

SKERK.

n Din-dag,
van 8-9
len, waarbij
a voorgaan.

DRUKKERIJ
BROUW.

De Heraut

VAN DE

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad N°. 124).

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de gebouwerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alies wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE, Abonnementen en Advertentieën aan de ADMINISTRATIE van De Heraut, Warmoesstraat 106, Amsterdam.
Inzendingen die later dan Donderdag 's namiddags te 12 ure worden ontvangen kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Zondag 10 April 1887. N°. 485.

Abonnementen: franco aan huis, per drie maanden f. 1.20. Afzonderlijker nummers aan het Bureau 10 Cent.
Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaren, Postdirectoren enz. en aan het Bureau, Warmoesstraat 106, te Amsterdam.
Advertentie: van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elken regel meer 15 Cent.
Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verlagen van Vereenigingen 10 Ct. per regel.

„Uitermate verhoogd!”

(AASCHRIJFDE.)

Daarom heeft hem ook God uitermate verhoogd, Filipp. 2:9.

Ons Paascheest heet naar Pascha, een woord van oud-Hebreeuwschen oorsprong, dat eigenlijk „voor den dag komen,” „doorbreken,” „er uitkomen” beteekent. Als het donker aan het zwerk is en somber, en eindiglijk de zon door de wolken breekt, dan is dat komen der lente en met die lente van het lieflijk licht, een Pascha aan het firmament. En als de aarde zwart en grau en donker zag, en eindiglijk spruit het groene gras uit en lichten de bloemstengels hun keltjes en knopjes omhoog, dan is dat een Pascha voor de natuur op aarde. Pascha is als het omgaat, als het anders wordt, als het er door komt. En zoo kreeg ook Israël in Egypte zijn Pascha; want van dit „omgaan” kwam ook de zin van „voorbijgaan.” Toen de worgengel al Egyptes beste zonen sloeg, maar de huizen van Godes heilig volk voorbijging. Ook een lichtpunt te midden der donkerheid. Bloemknopjes die te midden van deze doodsalici het hoofd opbeurden. Verschoond, gered, gekoesterd worden. Pascha is te midden van de schaduw des Doods met volle teugen indrinken de Ontfermingen van zijn God.

En zoo nu ging dit Pascha van Gods oude volk ook op ons in de bedeeeling des Nieuwen Verbonds over. Niet formeel letterlijk, niet koud-notarieel, niet bekrompen en enghartig, dat ge van woorte tot woorte in ons Pascha elk stuk en deel zoudt moeten aanwijzen van wat eertijds in Israëls Pascha schitterde.

Zoo knutselt de mensch, maar zoo schept de Heere het niet in zijn majesteit. Bij Hem in zijn mogendheden is het al één rijke goddelijke gedachte, die in het Pascha van het firmament, en in het Pascha der weer uitspruitende aarde, en in het Pascha van het ontkomende Israël, en in het Pascha van Immanuel, en in ons Pascha-vieren, en eens in ons hemelsch Pascha, als de graven zullen geopend worden, zich uitsprekt.

Het al één goddelijk-rijke gedachte van licht uit donkerheid, van leven uit den dood, van koesterende warmte die indringt in wat verstorven lag en bevroor. Als de dood komt om te vernielen, komt de Almacht der liefde Gods om te verschoonen, of, ging het in den dood, uit den dood weer op te halen. Het is God, de bron van licht en leven, en die daarom tegen vloek en dood en verderving ingaat. En zoo komt de zon door de wolken breken en verkondigt zijn glorie, en spruit het gewas uit de aarde weer uit en profeteert verrijzenis, en spaart de worgengel in Egypte en doet aan den angst van den dood ontkomen, en komt Immanuel op den derden dag ten grave uit en triomfeert over den dood als overwinnaar, en zoo ook zal het eens Pascha Gods voor al Gods kinderen zijn, als de Dood voor altoos gedood wordt en er geen nacht en geen verkwijnen en geen sterven meer zal zijn!

Maar hoe ontstond dan het verdonkerend vloers in het zwerk, dat de zon schuilen ging? En vanwaar kwam dan het grauwe doodskeel over de aarde, dat alle bloem verwelkte en verdorde elk blad? En waarom zat Israël dan zwart geworden bij den ticheloven neder? En waartoe moest dan de

Christus tot in den kuil nederdalen? En waarom gaan nu nog al Gods verkorenen binnen door de poort des Doods?

Is dan die Dood, is die Donkerheid, is die Dorheid een macht tegenover God, den Heere? Buiten Hem om, zonder zijn toedoen, tegen Hem over in zijn eigen schepping ontstaan?

Dit kan niet. Maar, de Heere roept het zoo doordringend allen kinderen der menschen toe: Ik dood en Ik maak levend; Ik doe in den kuil nederdalen en weer opkomen, Ik de Heere doe het al.

Er is geen donkerheid of Hij heeft gewild dat het donker zou worden; er is geen sombere grauweheid der verdorring of Hij nam den geur en de kleur van de bloeiende frischheid weg; er kon in Egypte niets versmoord, of Hij had een worgengel gezonden; niets stierf ooit, of Hij de Heere wilde dat het sterven zou.

Eens heeft alles gebloeid, eens blonk alles. Eens tierde het al in glans en levens-gloed. En toen is het van zijn bloem ontdaan. Toen is het dof gemaakt. Toen is het in de windselen des doods gewonden. En dat was zijn werk.

Hij deed het, de Heere HEERE! Hij „die arm maakt en rijk; die vernedert, ook verhoogt Hij; want de grondvesten des aardrijks zijn zijns, en Hij heeft de wereld daarop gezet.”

En daarom Paschen, dat is niet dat Hij, uw God, den dood en de dorheid en de donkerheid vond, en er nu licht en glans en leven in storte. Maar dit, dat Hij eerst zelf dien dood, die dorheid en die donkerheid uitgoet, en dat Hij nu, in zijn ondoorgrondelijke erbarmen, die dorheid weer in bloeiende frischheid, die donkerheid in lichtglans, dien dood in het leven verkeert.

Er is geen verhooging, of eerst had Hij vernedert.

En dit nu is het ook bij Jezus' verrijzen. Ook hier is niet oorzaak, dat Cajaphas voor Jezus den dood eischte en Pilatus hem ombracht, en dat nu God de Heere hier tegen inging, en hem uitredde. Neen, maar dit, dat Immanuel eerst door God zelven vernedert werd, en nu door dien zelfden God die hem eerst vernedert, uitermate werd verhoogd.

Paschen zegt u niet, dat God uit den hemel neerzag, hoe zijn lieve Zoon in het graf lag besloten, en daarom een engel zond, om dat graf weer te ontsluiten. Neen, Paschen is iets veel hoogers en rijkers. Paschen zegt u, dat hij, uw Middelaar, door Gods eigen bestel in dien dood was ingedragen, en nu door die zelfde oneindige Majesteit die er hem inwierp, weer volkomenlijk uit dien dood werd opgebracht, nu in alles overtreffende verhooging.

Met Paschen ziet ge den wil van uw God koninklijk heerschen, eerst omwerpend, dan oprichtend, eerst vernedert, dan verhoogend, en onder dien storm die wild door het woud trekt, dat u de angst in de ziel slaat, alsof alles vergaat en op enkel verwoesting zal uitloopen, heerlijk triomferende de albeschikkende, alles terecht brengende, alles reddende Liefde van uw God.

Want al wat er van nederwerping en wederoprichting dusver gezien was, het is nog slechts profetie en aanduiding geweest van deze allerdiepste nederwerping van Messias tot in de diepte der helle, maar dan ook van de uitermate treflijke verhooging van Immanuel tot in de hemelsche heerlijkheid.

Al dat andere nederwerpen en verhoogen hing saam met deze Vernedering en deze Verhooging.

Maar terwijl al het andere u slechts het voorspel bood, is hier het eigenlijke, het wezenlijke drama der goddelijke Almachtigheid gezien. Wat het is als God neerwerpt en vernedert, en zoo ook wat het is als God weer opricht en uitermate verhoogt, is hier eerst, is aan den Christus, in Immanuel getoond.

Er was samenhang tusschen al dat neerwerpen van voorheen en daarna, en dat neerwerpen tot in de diepte der helle van den Messias.

Dat moest wel. Anders versaat ge het ook niet. Dan is er voor dat neerwerpen van den Messias geen oorzaak. Waarom toch zou God de Heere hem hebben neergeworpen? Hem, den eenigen dien Hij liefhad! Het gansch onnoozel en onbevleekelijk Lam!

En te zeggen: „Cajaphas deed het, en Pilatus deed het, en Satan deed het”, baat u niet; want dat is wel zoo; maar als de Vader het niet gewild, het niet bedoeld, het niet verordeneerd had, ach, arme! wat zou een Judas of Cajaphas, wat zou Pilatus of Satan hebben vermocht?

En daarom de belijdenis moet ons vlot en gul van de lippen: „Hij heeft hem krank gemaakt.” „Het behaagde den Heere, hem te verrijzen.” En daarom, en daarom alleen zonk hij neder in verderfenis.

Niet 'smenschen daad, maar 'sHeeren doen moet hier aangezien. Hij, Hij was het, die den Zoon des welbehagens alzoos heeft vernedert.

En dit nu verstaat ge niet buiten den samenhang met al het schepsel en met allen toorn waarmee God de Heere zijn zondig creatuur neerwerpt.

Daar kunt ge geen oplossing voor vinden, of ge moet er een oog voor hebben, hoe die Immanuel met den arm zijner eeuwige ontfermingen dien van God vervallen zondaar aan zijn borst klemt.

Ja, daar kan uw ziel niet in rusten, of het moet u zelven door meer dan vleesch en bloed geopenbaard zijn, hoe die Borg, die Goel, met u, o, verloren, aan zijn hart geklemd, in dien eeuwigen dood is ingeworpen, om er met u in de armen uit op te komen.

Pascha, dat is de stengel die zich weer opbeurt met den bloemkelk.

Pascha, dat is Christus die terugkeert met zijn verlossers al buit.

De dood van Jezus was wezenlijk de dood geweest.

Zijn ziel was ontbonden van zijn lichaam. De scheiding was ingetreden. En al de verschrikking des doods was op hem gekomen.

Hier was geen schijn van dood, maar was de dood inderdaad en waarheid. Het water en het bloed heeft het betuigd. En ook hier is niet een dood met verzachting, maar een dood met alle vervaarnis. Duizend dooden als in één sterven saamgeworpen. En door den dood weder neergeworpen en overmand.

Ja, meer nog, dit neerwerpen in den dood ging nog dieper dan het steenen graf, het klonk door dit sterven en het drong door tot in de diepte van den kuil en daaronder van de plaats der verschrikking; want er was in dit sterven ook een *Lama Sabach-tani*; en als de ziel niet maar gescheiden wordt van het lichaam, maar er is ook een gescheiden worden van God, de bron van

het leven, dan is iets van den eeuwigen dood, van den dood in zijn oneindige diepte, van al de verlorenheid en de afgrijzing en de ontzetting die er op den bodem zelf van het wezen van den dood ligt.

„Heere, Gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten. Gij zult niet toelaten dat uw Heilige de verderving zie!” had de Messias op Davids lippen vanouds reeds gezongen.

En zoo wierd hij omklemd, en ging hij gevangen, en sloeg de dood de armen zijner verderving over hem.

En dat liet de Heere hem doen. Hij liet het niet slechts toe, maar het behaagde Hem alzoos den Immanuel te verrijzen; totdat het Pascha doorbrak, en toen schoot het wonderlijk licht van zijn verroostend aangezicht weer door de wolken.

En toen heeft Hij hem uitermate zeer verhoogd.

Ge begrijpt, niet de Zone van God stierf, Hoe zou die heerlijke Tweede persoon in de Drieenheid, die al de goddelijke wezenheid met den Vader en den Heiligen Geest eeuwig deelachtig was en is en blijft, hoe zou die ooit gestorven zijn, ooit geleden hebben, ooit in kracht verminderd zijn of verdonkerd in glans.

Neen, de dood kon zijn vingers niet tot in de goddelijke natuur des Heeren laten dringen, maar had alleen vat op zijn menscheid.

Voor den Zoon van God als zoodanig is dus alle Pascha ondenkbaar. Waar geen vermindering is, is ook geen toeneming. Wat niet stierf, staat niet op.

En zoo voelt ge dan van't, hoe dan ook die verhooging niet deze goddelijke natuur rijzen deed. Die is oneindig en eeuwiglijk volmaakt en kan dus niet rijzen, en kan niet verhoogd worden. Daar komt niet bij, en daar komt geen glorie aan toe.

Die schittert in eeuwig ongetande majesteit en luister.

Maar wel was hij naar zijn menscheid in de verschrikking en in den dood geworpen, en kan hij dus ook naar zijn menscheid weer opgewekt en verhoogd. Een verhooging en weeroprichting, die wel ook het recht en de eere en het zelfbesef van den Zoon van God raakte, omdat het zijn menscheid was, die vernedert, en wederom zijn menscheid die uitermate verhoogd werd; maar dan toch zoo altijd, dat zijn God-zijn en het goddelijke in hem, naar wezen en vermogen en majesteit, noch vermindering noch vermeerdering smaakt.

En zoo kwam dus Pascha ook voor Immanuel.

Alles was nu in de vernedering gegaan. Hij was nu vertreden en verraden, bespuwd en bespot, geslagen ten bloede toe en toen in zijn bloed aan den kruispaal genageld. En toen was Satan losgekomen, en de Dood had zich opgemakt, en zooals gieren op het slagveld op een gewonnen held neerstrijken, zoo streken Dood en Duivel op Golgotha neer, om het licht uit dat oog te verduisteren, om te maken dat die mond niet meer sprak.

Duisternis was om hem getogen. Donkerheid had het alles als een vloers bedekt. En toen knakte de Dood hem, dat het hoofd neerzag. En toen namen ze hem af, en ging het met hem in de donkerheid van het grauwe graf.

O, Die doodsweef, die schriklijke ziels-smarten, dat verbrijzeld worden van den Messias.

Maar daarom komt er dan nu ook Pascha! En zie, nu scheuren ook hier de wolken

van Gods toorn en het lieflijk licht breekt door. En het tarwegraan dat in de aarde viel en stierf brengt vrucht voort. En er daagt leven, en er schittert glans en er komt glorie.

En nu is het uit met de vernedering. „De Dood heerscht niet meer over hem.” Wat hij eenmaal gestorven is, dat is hij der zonde gestorven. Maar wat hij nu leeft, leeft hij Gode.

En nu gaat dat Pascha door. Want bij die geopende grafwelden is nog slechts de aanvang dezer verhooging.

Naar hij diep zonk, zal ook zijn verhooging uitermate heerlijk zijn.

Zonk hij weg tot in de diepte der hel, hij zal ook tot in de hemelen toe verhoogd worden.

Zie het als de engel in het blinkend kleed van zijn verrijzenis jubelt. Zie het als i j straks opvaart alle hemelen door.

Zie het in geestelijke verrukking, als ge hem, den Eénigen, in zijn glorie daarboven ziet zitten.

En eens zult gij het zien, als hij op de wolken komt.

Kom, Heere Jezus, Maranatha!

En, God zij lof, nu is er ook bij deze verhooging samenhang.

Samenhang met Gods kerke; samenhang met Gods geschapen heiligen; samenhang met al de lieve kinderen Gods. Want omklemd hij die met de armen van eeuwige ontferming toen hij zich in den dood wierp; en bleef hij ze omklemmen toen hij in den dood nederlag; ze lagen nog aan zijn hart geklemd toen hij uit den dood weer opkwam.

Zie het, o, kerke Gods, niet Immanuel alleen, maar Messias met zijn kerk komt weer op uit den Dood.

Ja, wat meer zegt.

Als hij dan nu verhoogd wordt, en uitermate zeer verhoogd, en hij vaart straks op met zijn buit, en hij baadt zich in de vrucht van het verlossingswerk, en hij jubelt in het volheerlijk loon van zijn kruisverdiensten, dan is die vrucht en dat loon niet voor hem; want wat zou aan zijn glorie, aan de glorie van den Zoon van God worden toegevoegd.

Neen, maar dan is dat al voor u, zijn verlossers! Voor zijn bruid! Voor de kerk die hem van den Vader gegeven is!

Dan is zijn Pascha uw Pascha!

En dan maakt hij het, nu nog uit den hemel, dat er ook voor zijn verlossers op aarde op den Paaschmorgen licht breekt door de donkerheid, vreugdeoliek komt voor treurigheid, en dat het graf van hun hart weer open gaat, en er een rijzen des levens wordt vernomen.

Hallelujah! Immanuel leeft!

KUYPER.

„Wonderbaarlijk omlaag gedaald.”

(GOEDE VRIJDAG.)

Hare onreinheid is in hare (zinnen), zij heeft niet gedacht aan haar uiterste; daarom is zij wonderbaarlijk omlaag gedaald; zij heeft geen trooster; Heere! zie mijne ellende aan, want de vloed maakt zich groot.

(Klaagl. I: 9.)

Op den weg naar Emmaus ontvingen Lukas en Cleopas een onderwijzing van hun Heer, die al Gods kinderen hun benijden.

O, Hoe zou onze ziel één en al gehoor zijn geweest, als we zelve het eens van zijn lippen

zine verklaring, dat gelooven en twijfelen niet samen kunnen bestaan.

De uitlegging van het woord *broed* in Matth. 6:11 voor geestelijk brood noemen de afgevaardigden onwaar.

Ook het antwoord op de zesde vraag, of het bidden om regen, vruchtbaarheid enz. na de predicatie, gegrond op Gods Woord aan te bevelen was, hielden de afgevaardigden voor strijd met zijn eigen woorden, in de schuit gesproken, en de bijvoeging „als het slechts is om God te verheerlijken” overbodig, daar alle gebeden tot Gods eere moeten zijn.

Eindelijk merkten de gedeputeerden tegen Stroobants antwoord op de vraag: Of iemand, die niet ten volle verzekerd is van zijne verzoening, niet mag bidden, dat het goed is, maar niet te rijmen met zijn woord: die twijfelt liegt.

De Algemeene Genade.

Volgens Stroobant is er geen algemeene verzoening; maar waarom weigert hij teksten als Matth. 7:12, 13; Matth. 20:16; Matth. 12:14 hierbij aan te halen? Over de vraag of weinigen of velen zal worden, wil Stroobant zich niet uitlaten. De Schrift doet dit wel in Matth. 7 enz. merken de afgevaardigden op.

DE GAAY FORTMAN.

Iets over het Antinomianisme in de 17e eeuw.

XXI.

DE THEOLOGISCHE STUKKEN.

Lang genoeg had de Classis zich nu bezig gehouden met de feiten en gesprekken, van welke Ds. Stroobant beschuldigd was. Het werd nu meer dan tijd de leerpunten onder de oogen te zien, tenzij de beschuldigde voldoende bekentenis van schuld wilde afleggen. Daar hij hierop nog geen plan had te antwoorden, ontvingen de afgevaardigden voor deze zaak op de vergadering van 9 Febr. 1690 het woord.

Hun taak was, om te rapporteren, wat zij dachten van Stroobants antwoorden op hunne leerstellige vragen. Vooraf lieten zij zes consideratien voorafgaan.

1. Is Stroobant in zijn antwoord in strijd met zijne voorgaande, door getuigen gestaafde, uitspraken?
2. Heeft hij tot nu toe zich met soveel onwaarheden en bedekselen der schande beholpen?
3. Is zijne orthodoxe verklaring (in zijn antwoord) in strijd met zijne vorige verklaring „in 't bijwezen van DD. Schores en Ds. Hulsius en van mij op den 7 October

1689 over de plaatse Mth. 7:13, 14 sonneclaar gebleken”.

4. Verandert hij dikwijls van gevoelen;
5. Gaat hij om met menschen (hoe eerlijk en onbesproken zij ook anderszins mochten wezen van handel en wandel in hunne burgerlijke bedieningen) die van het gemeen gevoelen van de gereformeerde kerk in het stuk van gewonnen predikdienten en leeraarsambten zoo verschillend spreken, en uit dien hoofde zich ook wel veelszins van de gewone predication in Middelburg onttrokken?
6. Dat doet hij ondanks vermaan zijner vrienden. En nu de leerpunten.

1. Over het gebed.

Het antwoord van Stroobant over de noodzakelijkheid van het gebed is goed, zeggen de gedeputeerden, maar Van Hattum was ook bereid den ganschen Catechismus te onderteekenen. Bovendien sluit het antwoord van den Catechismus, door Stroobant aangehaald, „dat God zijn genade en Heiligen Geest niemand anders geeft dan alleen aan die Hem met hartelijke zuchten daarom hielden, het volgende uit:

a. het gevoelen, dat meer menschen zullen zalig worden dan verloren gaan, want hoe weinigen zijn er, die God met hartelijk zuchten, zonder ophouden daarom bidden;
b. het gevoelen van Stroobant zelven, dat het gebed geen bedelaarsrecht is;
c. het doen van Stroobant en de Antinomianen, te spotten n.l. met dat zuchten en steenen der teere Christenen,

Want art. 15 der confessie leert, dat onze verdorvenheid, die hij God door zijne genade en barmhartigheid vergeven wordt, nochtans de geloovigen dikwijls moet doen zuchten. Ziet wat Calvijn tegen zulke Libertijnen zegt Cap. 18:2. Indien zij (de Antinomianen) iemand door gewetenswroeging van het kwade afschrikten zien, zeggen zij: „Adam, ziet gij nog niets? De oude mensch is in u niet gekruisigd.” Indien zij zien, dat iemand Gods oordeel vreest, zeggen zij: „Hebt gij nog den maak van den appel? Wacht u, dat die brok u niet verstikbe”, en Rutheford, verhalende dezelfde spottentijen der Antinomianen, bevestigt dit.

Dat noemen zij een wettische en vleeschelijke daad, voortspruitende uit ongeloof enz.

4. den omgang met zijn vriend Ds. Verschoor.

Van de tweede vraag: „Zijn er ook andere soorten van gebeden noodzakelijk, behalve dankzegging en verheerlijking Gods?” achtten de afgevaardigden het antwoord door Stroobant gegeven, ook goed, mits hij dan ook niet anders spreke.

De derde vraag, of het noodig is onder het N. V. tot God met verootmoediging te naderen, is, volgens de afgevaardigden wel door Ds. Stroobant juist beantwoord, maar hoe is dit antwoord te rijmen met zijne bewering, dat het gebed geen bedelaarsrecht is, maar een eisch van hetgeen wij door den geloofde aangenomen hebben en door de hope verwachten? Of het gebed om vergeving na het volbrachte werk van Christus, nog noodig is, heeft Stroobant met „ja” beantwoord. Maar dat gaat in tegen